

SPERANȚA

Julie 2021, Anul 8, Nr. 89

DUCETI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

Iarna în Victoria, Australia

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,

BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria, Australia. Telefon: 0423 659 724, email: sperantaaus@gmail.com

GÂNDIREA VIZIONARĂ

Păstor Daniel Brânzei

„Eu, Domnul Mă voi descoperi lui într-o vedenie...”
(Numeri 12:6)

Dacă te rogi lui Dumnezeu, El îți va da o viziune pentru viața ta, una care îți va permite să vezi obiectivul final al scopului tău, care să te entuziasmeze și să te determine să progresezi spre el. Când unii părinții îți spun că s-au săturat de a-și dezvăța pruncii de scutece, de notele lor slabe, de isteriile adolescentine sau de accidentele lor de mașină, iar tu le reamintești că este doar o situație temporară, tu practici gândirea vizionară. Viziunile nu se limitează la păstori, la politicieni sau la marii oameni de afaceri, ci ele sunt pentru toată lumea. Gândirea vizionară îți oferă o perspectivă mai amplă. E ca și cum ai mări o imagine: ea extinde nu numai ceea ce poți vedea, ci și ceea ce crezi că ești capabil să faci. Gândirea vizionară necesită cel puțin următoarele trei lucruri:

- **Învățăre.** Fii sigur pe cunoștințele tale și prețuiește-le, dar nu te mulțumi cu cât știi. Inițiază relații noi, citește cărți și învață deprinderi noi. Fii un învățăcel toată viața ta.
- **Ascultare.** Caută-i pe cei ce sunt experți în domeniile în care tu nu ești. Intră în parteneriat cu persoane care pot face lucruri pe care tu nu le poți face. Pune întrebări care îți dezvoltă priceperea și gândirea, și apoi ascultă cu atenție și înregistrează ceea ce auzi.
- **Căutare.** E greu să vezi imaginea, când te afli tu însuși în ea. Există o lume exterioară lumii tale, așa că trebuie să încerci să privești și din afară, sau prin ochii celorlalți. Pentru a împlini nevoile altora, trebuie mai întâi să-i cauți și să descoperi cum gândesc ei. Lucrul acesta implică smerenie, ieșire din rutina zilnică și încercarea de a înțelege punctul de vedere al celuilalt.

Biblia insistă pe asta; cel mai bun exemplu: „Fiecare din voi să se uite nu la faloasele lui, ci și la faloasele altora.” (Filipeni 2:4)

Deci, prin învățare - ascultare - căutare, spre gândirea vizionară!

O CUNUNĂ STRĂLUCITOARE ÎN MÂNA DOMNULUI

Ioan Ciobotă

„Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău.” (Isaia 62:3)

O cunună înseamnă întotdeauna un gest de bucurie și încântare, după obținerea unor rezultate deosebite.

Ca să fii o cunună strălucitoare în mâna lui Dumnezeu înseamnă că într-adevăr planul Lui pentru viața ta și a mea a fost încununat de succes.

Dumnezeu are un plan cu fiecare dintre noi, iar la sfârșit vrea să primim cununa, o cunună care nu se poate veșteji. Dacă „vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului” înseamnă că scopul vieții tale pe acest pământ a fost atins. Iar scopul vieții noastre nu ține de obiectivele pe care noi ni le stabilim, ci de ceea ce vrea Dumnezeu pentru viața fiecăruia dintre noi.

Abia atunci ne împlinim țelul și menirea pe pământul acesta când împlinim ceea ce așteaptă și ceea ce vrea Dumnezeu de la noi, astfel încât la final să putem să fim:

**O cunună strălucitoare în mâna Domnului,
o legătură împărătească în
mâna Dumnezeului nostru.**

Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.
Apocalipsa 2:10

Înainte de ultimul lockdown - 23 Mai 2021
În câteva dintre Bisericile Române din Melbourne

Prima Biserică

Leah Marin

Harul

Philadelphia

Roxi Filip

Ivanko Dimitrovici

Nelu Albu

Petrică Vețan

Ziua Mamei

PREMIUL *Ceresc*

*„Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit,
dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus.”
(Filipeni 3:12)*

Păstor Cornel Ghiță

Când este vorba de viața veșnică, trebuie să trăim în așa fel încât să obținem premiul. Cred că ceea ce este mai important și mai de dorit este ca atunci când ajungem la sfârșitul vieții, și ne uităm în urmă, în viața noastră, să nu regretăm timpul pe care l-am trăit. Privind la umblarea apostolul Pavel cu Domnul, sunt câteva principii creștine pe care trebuie să le urmăm:

VALOAREA TIMPULUI

Timpul pe care îl avem este un dar prețios. Pe măsură ce trecem prin viață parcă timpul zboară tot mai repede. Ca și creștin nu poți să trăiești o viață din belșug, o viață care să te ajute să primești premiul la sfârșit, dacă nu înțelegi cât de prețios este timpul, valoarea lui și faptul că este limitat.

Dumnezeu are o lucrare pentru fiecare dintre noi și nu mă refer numai la slujirea din Biserică. Viața noastră trebuie să fie o viață de mărturie. Făcând lucrarea Domnului nu trebuie să te agiți, să alergi, să te grăbești. Domnul știe de câte ore de somn avem nevoie, cât timp de relaxare avem nevoie, cât timp trebuie să petrecem cu copiii noștri. Acesta nu este timp irosit, *este parte din lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facă prin noi*. Parte din lucrare este ca tu să-ți împlinești rolul de soț, de tată, de soție sau de mamă. Problema este că noi ne umplem timpul cu tot felul de alte lucruri, care pot fi bune, spirituale, dar dacă nu suntem plini de Duhul lui Dumnezeu, ne istovim cu aceste lucruri. Domnul dorește să stăm mai mult înaintea lui în post și în rugăciune. Dușmanul *celor mai bune lucruri* sunt *lucrurile bune*. Gândiți-vă la Maria și Marta. Marta făcea lucruri bune, dar în momentul acela un singur lucru era important, părtășia cu Domnul. Când este vorba de lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facă prin noi, ceea ce nu am făcut astăzi nu voi mai putea recupera niciodată. Suntem străini și călători pe pământ, iar timpul pe care-l avem de trăit este limitat. Într-o zi vom avea de dat socoteală pentru timpul trăit. Să-L rugăm pe Domnul să ne lumineze, să ne ajute să trăim o viață în ascultare de El.

FEREȘTE-TE DE AUTOMULȚUMIRE

Apostolul Pavel scrie în Filipeni 3:12: *„Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus”*.

Lăsând în urmă toate realizările lui din trecut, el aleargă în continuare. Nu-i loc pentru automulțumire. Cât trăim pe pământul acesta, indiferent prin ce situație trecem, noi tot în alergare suntem. Vom sfârși alergarea atunci când vom trece linia de sosire, când vom trece din lumea aceasta. Asta este ceea ce spune apostolul Pavel: *Aleg înainte, vreau să câștig premiul*. Faptul că am început bine, că am avut realizări frumoase, nu trebuie să mă împiedice în a alerga înainte. Când ajungem la automulțumire încetăm să mai creștem, începem să coborâm vertiginos.

Dacă vrem să trăim o viață care să ne conducă la câștigarea premiului, atunci trebuie să înțelegem valoarea timpului, trebuie să ne ferim de automulțumire și să trăim în a umbla cu Domnul, să slujim indiferent în ce situație ne aflăm. Chiar fiind în suferință, chiar prin suspine să-ți îndrepti gândul spre Domnul și să mijlocești pentru cei dragi din familie și din Biserică, să fii un mare luptător al credinței.

NU FI LEGAT DE TRECUT

„Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.” Acestea sunt cuvintele apostolului Pavel. Aici el nu vorbește despre siguranța mântuirii, el spune: *Prin har suntem mântuiți, nu prin alergările noastre, ci prin credință*, și acesta este darul lui Dumnezeu. El spune aici că nu a ajuns la un punct, din punct de vedere spiritual, în care nu mai poate să crească în a-L cunoaște pe Cristos mai mult. El spune: *Uitând ce este în urmă...* Este mare ispită să ai anumite realizări spirituale și să rămâi la acele experiențe extraordinare pe care le-ai avut. Dar acestea ne-au fost date pentru a ne face să alergăm și mai repede înaintea. Apostolul Pavel spune că dacă vrem să trăim o viață după care să câștigăm premiul nu trebuie să lăsăm realizările din trecut să ne împiedice în alergarea noastră înaintea.

STABILIREA PRIORITĂȚILOR

Apostolul Pavel a fost neobosit: făcea corturi, a plantat Biserici, a predicat, a scris epistole, dar în Filipeni 3:14 el spune: „*alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus*”. Acesta a fost scopul lui: părtășia cu Domnul, să-l cunoască pe El. Ca și lui Pavel, și nouă Dumnezeu ne dă anumite lucrări pentru viața noastră, dar lucrul cel mai important este relația cu Domnul. Dacă întrebi pe orice credincios, chiar și pe cei mai tineri: „*Care este cel mai important lucru pentru tine*”, într-un fel sau altul va spune ideea aceasta: „*Relația cu Domnul, acesta este cel mai important*”. Oare este așa? Oare ce poate fi mai important decât relația mea cu Domnul? Nu este nimic mai important, dar cum pot să-mi mențin relația mea cu Domnul? Răspunsul este: prin rugăciune și Cuvânt. Aici se vede cât de sinceri suntem fiecare dintre noi. Cum a fost părtășia ta cu Domnul ieri și săptămâna trecută, în fiecare zi? Ai viața în așa fel organizată încât, indiferent ce ai de făcut, (pentru că spui că cel mai important lucru pentru tine este părtășia cu Domnul), ai timp pentru singurul lucru care este cel mai important: părtășia cu Domnul? Sau ne facem timp pentru orice, alergăm încoace și încolo și... nu mai avem timp. Sunt mulți dintre noi pentru care trec zile și săptămâni și nu avem un timp real de părtășie. Dacă înainte de masă mulțumim pentru mâncare, asta nu înseamnă că aceasta este relația noastră cu Domnul. Să nu te grăbești, să citești și să-L întrebi pe Dumnezeu ce vrea să-ți spună prin Cuvântul citit. Să meditezi asupra unui Cuvânt din Scriptură. Vreau să spun tuturor și mie însumi: „*Doamne, ajută-mă să nu mă autoînșel, ci să fiu sincer cu mine însumi, să mă văd așa cum Tu mă vezi, ceea ce sunt în realitate*”.

Voia lui Dumnezeu pentru noi este ca noi să trăim în așa fel încât să primim premiul chemării. Adică să trăim pe pământ fără să ne irosim viața. O viață trăită fără ascultare de Domnul este o viață irosită. Viața de pe pământ este un nimic comparativ cu infinitatea care ne așteaptă dacă vom alerga mai departe și vom lupta lupta cea bună a credinței.

Să revenim la normalitate!

De la păstorul Viorel Iuga

Cu câtva timp în urmă, pe motive argumentate duhovnicesc, le ceream oamenilor în mod insistent și frecvent să stea cât mai aproape. Spre mahnirea noastră, unii nu ne ascultau.

Acum, pe motive fără suport științific și uneori fără nicio logică, le cerem oamenilor să stea cât mai departe unii de alții. Din nefericire, cei mai mulți ne ascultă fără să ridice prea multe întrebări. Conștient sau nu, unii s-au distanțat și sufletește. Sper din toată inima că nu s-au distanțat și față de Dumnezeu!

Să revenim la normalitate!

Să ne ținem la mare distanță de satana și de păcate, dar să ne apropiem de familie, de frații de credință, de semenii și mai ales de bunul nostru Dumnezeu.

LUMINI ÎN LUME

Păstor Busuioc Belciu

In aceste vremuri de întuneric spiritual, copiii Domnului trebuie să lumineze, iar pentru a fi lumină într-o lume de întuneric trebuie să păstrăm plinătatea Duhului Sfânt. Citim în 2 Petru 3:11,12: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?”.

Deci, să căutăm să ne sfințim, să ne curățim și să avem o purtare evlavioasă, adică o purtare prin care Îl dorim pe Dumnezeu, suntem flămânzi după Dumnezeu, nu putem trăi fără El, suntem temători, tânjim după Dumnezeu, trăim pentru Dumnezeu. Asta se cere în vremuri ca acestea: să fim oameni evlavioși. Apoi așteptăm și, la orice moment, suntem gata să-L întâmpinăm pe Domnul, grăbind venirea zilei Lui.

Cum putem să grăbim venirea Domnului Isus? Ajutându-i și pe alții. „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Biserica Domnului este chemată să trăiască o viață din belșug, pentru ca, prin plinătatea Duhului Sfânt și prin mărturia ei, mulți oameni să ajungă la lumină.

Trebuie „să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume”. (Filipeni 2:15)

Și totuși, sunt lumini care se sting în vremea din urmă. Domnul Isus ne-a atras atenția prin Pilda celor zece fecioare. Toate cele zece fecioare care au ieșit în întâmpinarea Mirelui aveau haine de nuntă, toate aveau candelă, toate aveau și untdelemn în candelăle care luminau. Deosebirea a fost că cinci dintre ele au avut și untdelemn de rezervă. La venirea Mirelui, candelăle fecioarelor care nu au avut suficient ulei au început să se stingă. Oameni buni, frați și surori, uitați-vă cu atenție și plângeți, lăsați-vă zdrobiți gândindu-vă că în vremurile acestea de așteptare a Mirelui ni se sting candelăle. Multe candelăle se sting pentru că nu au destul untdelemn. Da, au primit Duhul Sfânt, dar nu au mai căutat plinătatea Duhului Sfânt. Biblia vorbește în repetate rânduri despre reumplerea cu Duhul Sfânt. Copiii adevărați ai lui Dumnezeu trăiesc o stare de evlavie, și atunci când tânjești după Dumnezeu ai o viață de rugăciune, cauți părtășie cu Dumnezeu, și în felul acesta te umpli de Duhul lui Dumnezeu.

Cele cinci fecioare înțelepte au intrat în odaia de nuntă, celelalte au rămas afară, „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!”, le-a spus Mirele, iar Domnul Isus ne spune tuturor: „Vegheați dar, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. (Matei 25:13) Care este această veghere despre care vorbește Domnul Isus? Este vegherea în a avea o bună părtășie cu Dumnezeu pentru că de acolo, fără efortări, fără de lucruri sau formule mistice, prin simpla părtășie cu Dumnezeu ne umplem cu Duhul Sfânt. Noi dorim să vină Fiul omului.

Vegheați căci în vremurile din urmă Anticristul va face să înceteze jertfa necurmată și va aduce urăciunea pustiirii în Locul Sfânt. Va stinge candelăle. Sfeșnicul care ardea aducând lumina va ajunge un sfeșnic fără lumină. Gândiți-vă serios la problema aceasta. Duhul lui Antihrist este la ora aceasta în lume și acum se luptă cu Biserica. Primul lucru pe care vrea să-l facă în Biserică este să înceteze jertfa necurmată - să înceteze viața de rugăciune, evlavie, să înăbușe lumina pe care Biserica trebuie s-o aducă în lume. Dacă reușește să facă acest lucru, atunci întunericul va fi o beznă totală, și chiar acum beznă este mare. Observați asta? Observați unde se îndreaptă așa numita Biserică? În fiecare Biserică sunt sfinți care Îl caută pe Dumnezeu cu adevărat, dar majoritatea creștinilor sunt creștini doar cu numele. Lor nu le place părtășia frățească, rugăciunea, nu le place Cuvântul. Lor le place spectacol în Biserică, o unitate socială ca să se simtă bine, dar nu le place adevărata părtășie.

Când în Biserică lucrarea se face din Dumnezeu, prin Dumnezeu și pentru gloria lui Dumnezeu, toți cei care slujesc în adunare petrec timp cu Dumnezeu, apoi vin în fața poporului plini de Duhul Sfânt, și când se adresează poporului se adresează în puterea lui Dumnezeu. Ei știu că autoritatea lor, pregătirea lor nu are nicio valoare dacă nu lucrează Duhul lui Dumnezeu.

Eu nu am schimbat pe nimeni în toți anii mei de slujire, ci dacă au fost oameni schimbați au fost schimbați de Duhul lui Dumnezeu. Oamenii care trăiesc din Dumnezeu, prin El și pentru Gloria Lui luminează, acesta este sfeșnicul Templului, aceasta este lumina Duhului Sfânt.

Să venim la viață și sănătate. Pentru noi asta înseamnă naștere din nou normală. Înseamnă că luăm Cuvântul cu credință și ne pocăim. Iar această pocăință o folosim în mărturisire în apa botezului: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit”.

Avem nevoie de o permanentă umplere cu Duhul Sfânt. Domnul spune Bisericii din Efes: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te

pocăiești”. *Apocalipsa 2:5*) Și cum să ne pocăim?! În Efeseni 5:18 citim: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh”. Aici nu este vorba numai de îmbătare cu vin, este vorba și de îmbătare cu lăcomie, cu mândrie și cu tot felul de alte obiceiuri rele, aceasta este destrăbălare; dimpotrivă, fiți plini de Duh. Nu mai căutați poftele firii pământești indiferent care ar fi ele, căci cei ce fac aceste lucruri nu vor moșteni Împărăția Cerurilor. Voi, dimpotrivă, căutați plinătatea Duhului Sfânt. Dumnezeu ne ajută să creștem tot mai mult după chipul Domnului Isus Cristos: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Sa”. *(2 Petru 3:3)*

Avem o oglindă în fața noastră - Biblia. Nu te pocăi după părerile oamenilor. Cuvântul Domnului este o candelă care te luminează, du-te înaintea Domnului cu sinceritate și El îți va vorbi. Nimeni nu m-a sfătuit așa cum m-a sfătuit Cuvântul lui Dumnezeu, nimeni nu m-a muștrat așa cum m-a muștrat Cuvântul. Totdeauna Dumnezeu a fost corect cu mine. Dar trebuie să accepți ceea ce-ți spune oglinda și să-ți pui viața în acord cu ce-ți spune Cuvântul Domnului.

Apoi roagă-te și trăiește-ți viața prin credință.

Dumnezeu să ne ajute și El să ne sfințească pe fiecare dintre noi. Amin

DUMNEZEU SĂ ADUCĂ ALINARE ÎN FAMILIA ILIȘOI. FRATELE RAREȘ, ÎN VÂRSTĂ DE 39 DE ANI, A DECEDAT LĂSÂND ÎN URMĂ O SOȚIE ȘI 13 COPII

Am aflat de drama familiei din Dej atunci când cineva mi-a adus la cunoștiință tragedia trecerii în veșnicie a fratelui nostru, tată a 13 copii, dintre care cel mai mare în vârstă de 19 ani, și el suferind de diabet. Am luat legătura cu păstorul Bisericii din Dej, iar fratele păstor mi-a confirmat adevărul celor scrise pe net și în ziare.

Întotdeauna am crezut că Dumnezeu ne-a binecuvântat pe noi, cei care suntem în Australia, și nu trecem prin nenorocirile din alte părți, ca să putem ajuta pe sfinți când sunt în nevoie. Altfel cum se va dovedi că suntem ucenicii Mântuitorului, dacă nu am avea o dragoste practică pentru frații noștri?

Am anunțat conducerea Bisericii și am hotărât să sărim în ajutor, ca Biserică, cu cât va putea fiecare. După obiceiul nostru, colecta de la *Cină* este destinată fondului de ajutorare a sfinților, așa că la *Cina* care a urmat decesului fratelui nostru, membrii *Primei Biserici Baptiste Române din Australia*, dar și alți credincioși din alte Biserici, au contribuit cu dragă inimă pentru familia soarei noastre care a rămas văduvă și a celor 13 copii rămași orfani.

Nu doar ajutorul nostru a mers spre familia aceasta din Dej, dar și rugăciunile noastre s-au îndreptat spre Stăpânul nostru și al lor, cerând binecuvântarea Domnului peste întreaga familie. Sperăm că acest ajutor va fi, împreună cu ajutorul venit din alte părți, o mână întinsă acestor familii pentru împlinirea nevoilor lor și o laudă adusă lui Dumnezeu.

Știm că în lume sunt nespuse mai multe cazuri și nevoi acute; noi atât am putut face în cazul acesta, dar ne vom implica în ajutorarea și altor situații. Pentru tot ce s-a putut face, toată lauda să fie numai a Domnului! Nu ne lăudați pe noi, ci gloriificați-L pe Domnul!

Păstor Teofil Ciortuz

Dialog cu părinți tineri

În ziua de 6 Iunie 2021, în cadrul serviciului de dimineață la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, am asistat la un dialog între păstorul Teofil Ciortuz și doi tați tineri, dialog pe care vi-l prezentăm cu speranța și rugăciunea că va fi folositor tuturor părinților tineri și nu numai.

Păstorul Teofil Ciortuz: Suntem împreună cu fratele Dan Baleț și Sam Tulac, doi părinți tineri, care cunosc provocările cu care se confruntă părinții din Biserică. În Galateni, capitolul 6, apostolul Pavel spune: „*Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Cristos*”. Ca Biserică, noi ne rugăm pentru toți părinții care au copii mai mari sau mai mici. Dar în același capitol din Galateni este scris: „*Fiecare își va purta sarcina lui*”. Noi ne purtăm sarcinile unii altora, dar numai părintele știe cu ce se confruntă în familie, deci este o sarcină personală de asemenea.

Care sunt provocările pe care le are o familie cu copii de vârstă copiilor voștri când este vorba de serviciile noastre *on line*?

Fratele Sam Tulac: Sigur, suntem bucuroși de transmisiile *on line* pentru că sunt o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Noi urmărim la televizor aceste transmisiuni cu întreaga familie. Când vine vorba despre copiii noștri și televizor noi încercăm să fixăm anumite limite: pot urmări filme de desene animate, au nevoie de o relaxare, de divertisment. Când este vorba despre serviciile *on line* încercăm să introducem în mintea copiilor faptul că este ceva foarte serios, foarte important și esențial, este o hrană din partea Domnului. Totuși, pe fondul acesta, ceva se pierde pentru că ei trebuie să stea în fața televizorului un timp prea lung. La școală orele erau pe o structură de 50 de minute, după care era o pauză de 10 minute. Faptul că serviciile noastre ajung până la două ore, atenția lor devine mai mică. Am un băiat de 6 ani și o fetiță de 3 ani și jumătate. Unul din părinți trebuie să stea cu ei pentru că este greu pentru ei să stea conectați la predică. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru că îi vedem pe copiii noștri atenți într-o oarecare măsură, dar totuși, băiatul mi-a spus: „*Tati, aș vrea să mergem la Biserică*”. Ne rugăm ca Domnul să aducă iarăși acele timpuri.

Păstorul Teofil Ciortuz: Chiar mi-a spus o familie că, săptămâna trecută, după predica păstorului din Sri Lanka, fratele Robin John, care a spus că Domnul Isus va veni ca un hoț noaptea, copilul s-a rugat așa: „*Doamne, îți mulțumim că ești un hoț, dar ești un hoț bun!*”. Deci,

copiii prind din mesaj, mai ales când este vorbit în limba engleză.

Fratele Dan Baleț: Copiii noștri sunt ceva mai mari, între 5 ani, băiatul, și fetele 12 ani, și ceea ce am observat la ei este faptul că atunci când suntem împreună la Biserică, trup și duh, nu este la fel ca atunci când suntem acasă. Acasă intervine comoditatea cu care urmărești programul, apoi mai vin ispitele - ba îi e sete la copil, ba îi e foame, sau vrea să-și ia păpușa sau alte lucruri; este foarte greu pentru ei să fie atenți tot programul. Alt adevăr este că Dumnezeu ne-a creat să fim ființe sociabile. Ne lipsește să ne vedem față în față, să ne putem auzi rugăciunile unii altora și să ne încurajăm unii pe alții. Asta ne lipsește și nouă și copiilor noștri.

Păstorul Teofil Ciortuz: Ne rugăm să aducă Dumnezeu vremea când să fim din nou împreună în Casa Domnului. Fiecare familie tânjește după acest lucru. Având în vedere ceea ce se întâmplă în lume acum, și știind că lucrurile vor fi din ce în ce mai pregnante și mai periculoase pentru copii și pentru familiile cu copii mici, cum vedeți voi lucrurile acestea care se dezvoltă în lume, și cum încercați să vă apărați copiii de influența rea a valului acestuia de păcat care vine peste noi?

Fratele Sam Tulac: Ceea ce spunea proorocul Habacuc odinioară: „*Cel neprihănit va trăi prin credința lui*”, va fi esențial pentru noi. Lucrurile arată îngrijorător pentru noi ca și părinți, dar totodată îmbucurător, pentru că noi știm că lucrurile acestea se vor termina și vom fi odată cu Domnul nostru în Ceruri. Dar îngrijorarea aceasta pe care o avem pentru copiii noștri se leagă și de libertatea pe care o avem în Australia. Școlile la care îi dăm pe copiii noștri sunt școli creștine, dar totuși nu ne bazăm pe ele în măsura în care noi am vrea. Învățăturile pe care noi le dăm copiilor noștri trebuie să fie învățături cu adevărat esențiale. Avem nevoie mare de călăuzirea lui Dumnezeu. Lucrurile nu sunt în mână noastră, ci sunt în mâinile lui Dumnezeu. Oricât de mare ar fi îngrijorarea, avem bucuria că o putem lăsa în mâinile Tatălui. Provocările sunt mari pentru că noi am fost crescuți într-un fel de părinți noștri și încercăm să ne creștem copiii

pe aceeași direcție, dar îmbunătățită. Din timpul copilăriei noastre și până acum societatea s-a schimbat foarte mult. Dar ne punem încrederea în Domnul nostru Isus, care este neschimbat.

Fratele Dan Baleț: Îngrijorările pe care le avem ca și părinți creștini provin din legile omenești care se dau împotriva legilor lui Dumnezeu. Ceea ce avem de făcut este să ne creștem copiii în Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt legi din afară care spun că nu trebuie să folosești cuvintele *mamă* și *tată*, ci *părinte 1*, sau *părinte 2*. Asta pentru că nu trebuie să „discriminăm păcatul”. Noi trebuie să-i învățăm calea lui Dumnezeu și că ceea ce vrea lumea să îi învețe este total greșit în raport cu Scriptura. În vremurile acestea lumea vrea să fure cumva autoritatea părinților, iar copilul să facă ce vrea. Vor să ne facă să ne fie frică să-i spunem: Dumnezeu te-a creat fată, mulțumește Domnului pentru asta, sau la fel, dacă te-a creat băiat. Acesta este normalul care trebuie pus în minte copilului. O altă provocare este tehnologia care intră în familiile noastre. Trebuie să-i învățăm pe copii că este o limită: „*Toate lucrurile sunt bune dar nimic să nu pună stăpânire pe tine*”. Să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu. Când fetele m-au întrebat ceva, am deschis Scriptura și ele mi-au zis: Întotdeauna ai un răspuns din Scriptură. Așa trebuie să fie, nu părerea noastră, ci Cuvântul lui Dumnezeu.

Păstorul Teofil Ciortuz: Luptăm pe mai multe fronturi. În primul rând, ca părinte te lupti cu tine însuși pentru că trebuie să fii un părinte mai bun și să arăți o cale mai bună copiilor. Trebuie să lupti de asemenea cu firea ta, cu comoditatea ta, nervozitatea, oboseala, cu toate bagajele pe care le cari. Apoi este o luptă la nivel spiritual cu firea copilului, pentru că el are o fire veche, păcătoasă și care trebuie corectată. Dar avem de luptat și împotriva curentului societății. Apostolul Pavel spune că avem de luptat împotriva duhurilor întinericului. Deci societatea nu te susține. Este bine vă voi aveți copiii la școli creștine și sunt ajutați într-o oarecare măsură, dar pentru părinții care au optat să-și dea copii la o școală publică este și mai greu. Școala publică are o agendă pe care o impune copilului și trebuie ca părintele să se lupte împotriva acestei agende și să spună: Profesorii v-au spus așa, dar uite ce zice Biblia. Cum vedeți îndrumarea copilului în privința resurselor pe care trebuie să le folosească? Spre exemplu, pe internet, cum îl îndrumați să nu ajungă la zonele acelea negre și murdare, în privința lecturii, la fel, ce citește?

Fratele Dan Baleț: Este important ce văd copiii la noi, ca părinți. Toate programele de la televizor, chiar și desenele animate, căutăm să fie creștine. Trebuie îndrumați cu înțelepciune. La fel și cărțile, este bine de știut ce cărți sunt potrivite. Soția mea se interesează la

alte surori și discută împreună ce cărți sunt potrivite pentru copiii noștri. Cărțile pe care le citesc fetele noastre sunt cu teme biblice, cu învățături creștine.

Fratele Sam Tulac: Băiatului meu îi place să citească și, în fiecare seară, își pune sub pernă cartea preferată. Eu încerc prin tot ceea ce fac cu copiii mei să-i conduc la Domnul Isus, chiar și prin jucării. Prin tot ceea ce fac copiii, prin jucării, prin literatură, este de dorit ca Dumnezeu să ne dea înțelepciune ca să-i conducem spre Biblie.

Păstor Teofil Ciortuz: Este bine cum ai spus, Dani, că surorile se consultă între ele în privința cărților pentru copii. Fetele tale au 12 ani, pot citi Biblia singure, dar și acum au nevoie de îndrumare la anumite pasaje, la anumite povestiri, cum ar fi despre Amnon și Tamar, și altele, când părintele trebuie să fie acolo, supravegherea trebuie să fie și la Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebarea este, ca Biserică, în ce fel putem susține părinții cu copii și cum ne putem ruga?

Fratele Dan Baleț: Ceea ce noi, ca familii tinere, avem nevoie în primul rând este înțelepciunea. Cu anii care trec, copiii au tot mai multe și mai diverse întrebări, iar noi avem nevoie de rugăciune pentru înțelepciune duhovnicească. Un alt lucru pentru care este nevoie de rugăciune este unitate între soț și soție.

Fratele Sam Tulac: Cu toată situația aceasta care se întâmplă în lume, cu Covid-19 și implicațiile ei, știm că mulți bărbați și-au pierdut lucrul. În familiile noastre bărbatul este cel care susține financiar familia și s-a pus o presiune în această situație. Aș dori să fim susținuți în rugăciune în această privință pentru că dacă este stres din acest motiv desigur că și calitatea sprijinului spiritual poate fi afectată. Biserica primară întâmpina cu bucurie chiar și răpirea averilor. Pe surorile tinere care au copii, și cele mai multe trebuie să facă home-schooling cu copiii lor, trebuie să le sprijinim în rugăciune. Deviza pe care Iosua a spus-o: „*Cât despre mine, eu și casa mea, vom sluji Domnului!*”, să fie bine implementată în viețile noastre. Un alt lucru: copiii noștri înțeleg mai mult decât credem noi din ceea ce eu și soția mea discutăm. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea înțelepciunea și discernământul să știm cât trebuie să audă ei din aceste discuții și cât nu trebuie să audă.

Păstor Teofil Ciortuz: Frați și surori, acestea sunt o parte din provocările pe care le au familiile cu copii mai mici sau mai marișori. Ca Biserică trebuie să ne rugăm și să-i încurajăm, să le arătăm dragoste și să fim alături de ei în provocările cu care se confruntă fiecare, ca la rândul lor și ei să sprijine pe alții. Acesta este procesul în Biserică prin care toți, uniți, ne susținem și să ne ajutăm unii pe alții. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți.

„Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35)

O, buni samariteni de altă dată...

Autor necunoscut

Atâți coboară din Ierusalim, cu gloata,
Puțini sunt cei ce urcă spre Sion.
Dar câți din cei puțini se-arată gata
Să vadă, lângă drum, spre Ierihon

Un om căzut, lovit de mâini haine
În câmp, afar', departe de oraș,
Să-și dea cămașa ca să facă-un bine,
Să lege rana unui nevoiaș?

Se mai găsește oare azi în lume
Printre-ai mei frați un bun samaritean?
Un frate bun, sfătos și fără nume,
Dar plin de har, cu dulcele-i alean?

Căzut între tâlhari, în drumul mare,
Bătut, în șanțuri, jefuit am fost
Și așteptam o mână-ndurătoare
S-aducă iar, în viața mea, un rost...

Un preot am zărit, venind cuminte
Pe drumul unde eu zăceam rănit
Dar am văzut odăjdiile sfinte,
Trecând grăbite, cum m-au ocolit...

Un învățat mergea și el spre casă.
Eu mă zbăteam în febră, mai să mor.
Nu m-a văzut... S-a-ndepărtat... Ce-i pasă
Că moare-n șanț un om, un trecător...

Întunecimea se coboară rece
Și tot pe drumul mare stau, rănit...
Pe lângă mine nimeni nu mai trece,
Să-mi lege rana nimeni n-a venit.

Sau poate că pe drumuri nu mai umblă
Decât aleșii, bogătași de neam.
Poate că nu mai e demult pe lume
Niciun milos și bun samaritean.

O, buni samariteni de altă dată,
Duceți-vă la drumuri, alergați.
Atâtea răni deschise vă așteaptă,
Atâția rătăcesc nemângâiați.

Sunt mii și mii ce zac fără lumină,
Se zbat în spasme fără ajutor.
O, unde vă e plosca voastră plină
Cu dulcele ulei alinător...?

Sunt frați zdrobiți ce zac în sânge...
Atâtea răni palpită dureros...
O lume-ntreagă, părăsită, plânge.
Duceți-vă și arătați-L pe Cristos!

Porniți cu candelile voastre pline
Și noaptea-ntreagă veghetori răbdați
Ca să dormiți acum ar fi rușine
Când plâng și mor atâția frați.

Ridicați-vă ochii și priviți

Mihai Sârbu
(1951 - 2017)

„Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35)

Este timpul să ne ridicăm ochii și să privim la câteva priorități urgente ale slujirii. Așa ne îndeamnă Cuvântul în această meditație. Era la puțin timp după întâlnirea Mântuitorului cu femeia samariteană la fântâna lui Iacov de la Sihar. Ea plecase deja în cetate să spună oamenilor despre ce i s-a întâmplat la fântână și acum oamenii veneau spre El. Domnul Isus se folosește de o realitate fizică (secerișul) pentru a-i învăța pe ucenici atunci și pe noi acum o lecție spirituală majoră. Lucrarea lui Dumnezeu are întotdeauna nevoie de lucrători atât pentru semănat cât și pentru secerat și această nevoie acută este generată de faptul că „lanurile” sunt coapte, iar lucrarea nu suportă amânare. Ca să putem pricepe mesajul Mântuitorului și apelul insistent la implicare este necesar să ne ridicăm ochii și să privim la câteva realități cu care suntem confrunțați în aceste zile de seceriș spiritual.

1. Priviți holdele.

Domnul Isus vorbește despre holde „care sunt albe... gata pentru seceriș”. (Ioan 4:35) Ele arată spre lumea din jurul nostru. Sunt peste tot suflete pierdute, pregătite pentru a fi evanghelizate. Săraci și necăjiți, orfani și văduve, oameni singuri și bolnavi, flămânzi și fără bani. Alții au tot ce le trebuie dar sunt cu sufletul gol, flămânzi după cuvintele vieții. Tineri care caută fericirea în droguri și pornografie; alții o caută în băutură și în sex. Dar tot neîmpliniți rămân deoarece setea sufletului după împlinire fizică și sufletească nu se poate astâmpăra decât cu Domnul Isus. Cei aroganți și mândri, sfidători și plini de sine sunt goi pe dinăuntru și au nevoie urgentă de confruntare cu Evanghelia. Sunt și din cei care au fost binecuvântați sau botezați în adunare dar au plecat și de lângă părinți și de lângă Domnul și sunt „fii risipitori”. Câtă nevoie au de dragostea și de rugăciunile noastre. Provocarea Mântuitorului revine tulburător: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele!”. Sunt gata pentru seceriș, iar tu treci prin ele în fiecare zi. Mă rog ca Dumnezeu să te binecuvânteze și să te sensibilizeze să nu mai treci nepăsător. Să îți pese cu adevărat de cei ce se pierd în păcat. Stăpânul acestui univers s-a gândit la noi și a trimis pe Domnul Isus să ne salveze de la moarte veșnică. Acum este rândul nostru să ne ridicăm și să acționăm.

2. Priviți momentul. „Acum”

Asta sună ca un S.O.S: ceva care nu suportă amânare. Sunt oameni în pericol de moarte și trebuie salvați urgent. Lucrarea de câștigare a sufletelor este mereu la timpul prezent. Dumnezeu are un prezent continuu în salvarea omenirii și întotdeauna apelul este făcut pentru cei care trăiesc și slujesc „astăzi”. El are nevoie de tine ca să-L reprezinti în fața semenilor tăi. Este și motivul pentru care a îngăduit să te naști în acest moment al istoriei, să fii ceea ce ești și să trăiești în locul în care te-a așezat. Acum Domnul are nevoie de timpul tău, de sănătatea și libertatea ta; are nevoie de mașina ta și de banii tăi; vrea să se folosească de casa ta și de poziția ta.

Mi-am amintit de Zacheu și de momentul întâlnirii cu Domnul Isus. Ce transformare și ce deschidere pentru slujire. A fost dispus să dea totul pentru ca alții să fie salvați. Cum stă treaba în dreptul tău?

A sosit timpul potrivit pentru implicare în salvarea celor nemântuiți. Holdele sunt coapte și Domnul caută secerători la seceriș. Atât de important și urgent este lucrul acesta încât EL strigă: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Matei 9:37-38) Ceasornicul lui Dumnezeu arată o oră târzie. Mă rog chiar acum să se întâmple ceva în inima ta și să te lași folosit de Tata din Cer în ogorul Lui.

3. Priviți răsplata.

După muncă vine și răsplata. Cei care acceptă implicarea în salvarea sufletelor de la moarte veșnică vor avea parte de plată în viața de acum, dar vor strânge și roadă pentru veșnicie. „Cine seceră, primește o plată, și strânge rod pentru viața veșnică.” (Ioan 4:36) Aceasta este promisiunea Domnului Isus pentru toți cei care primesc provocarea și se apucă de treabă. Aici El ne dă plată; în Cer ne va da răsplată. Din închisoarea Romei, Apostolul Pavel privește la „podiumul de premiere” al Cerului și mărturisește: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (II Tim. 4:8). Adică și mie și ție dacă vom rămâne alături de El până la sfârșit.

Vremuri de Ploaie

„Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele.” (Geneza 41:52)

Un poet stă la fereastră, privind o ploaie torențială de vară. Este o răpăială violentă, care bate și lovește pământul. Dar poetul, cu ochii minții, vede mai mult decât o simplă ploaie torențială. Vede cum plouă cu mii și mii de flori minunate, care în curând vor răsări din pământul proaspăt udat și-l vor umple cu frumusețea și parfumul lor fără egal. Și el scrie așa:

*Nu plouă cu apă pentru mine – plouă cu narcise galbene;
În fiecare strop care cade văd flori sălbătice pe dealuri.
Un nor cenușiu înghite ziua și acoperă orașul;
Nu plouă cu apă pentru mine – plouă cu trandafiri.*

Poate că treci printr-o încercare ca și copil al lui Dumnezeu, și îi spui:

*„O, Dumnezeule, plouă foarte tare peste mine în noaptea asta, și acest test pare peste puterea mea de a îndura.
Dezamăgirile mă copleșesc, luând cu ele și zădărniciind complet planurile alese de mine. Inima mea tremurândă este mâhnită și se chircește de frică din cauza intensității suferinței mele. Cu siguranță ploile necazului bat peste sufletul meu”.*

Dragă prietene, te înșeli. Dumnezeu nu plouă cu apă peste tine – *El plouă cu binecuvântări*. Dacă ai vrea numai să crezi Cuvântul Tatălui tău, ai realiza că sub ploaia care cade răsar flori spirituale. Și ele sunt mult mai frumoase și mai parfumate decât cele care au crescut vreodată înainte în viața ta fără furtuni și fără suferință.

Poți să vezi ploaia, dar poți tu să vezi și florile? Suferi când treci prin aceste teste, dar să știi că Dumnezeu vede flori minunate de credință răsărind în viața ta chiar sub aceste încercări. Tu încerci să scapi de durere, însă Dumnezeu vede cum ia naștere în sufletul tău gingașa compasiune pentru alții care suferă. Inima ta se înfioară de durerea necazului tău greu, dar Dumnezeu vede cum necazul te întărește și-ți îmbogățește viața.

Nu, prietene, nu plouă cu nenorociri peste tine. Plouă cu sensibilitate, cu dragoste, cu compasiune, cu răbdare și cu o mie de alte flori și roade ale binecuvântatului Duh Sfânt. Și ele aduc vieții tale o bogăție spirituală pe care toată prosperitatea și facilitățile acestei lumi n-o pot produce niciodată în omul tău dinăuntru.

SURSA: BARZILAIENDAN

Cu Dumnezeu în subterană

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

(Reprodus cu permisiunea dată de către Mihai Wurmbrand
<https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>)

Poarta Lacrimilor

(În timpul celor doi ani petrecuți în izolare)

Uneori aveam viziuni. Odată, pe când dansam, mi s-a părut că aud pe cineva strigându-mă pe nume – nu „Richard”, ci un alt nume, pe care nu-l pot dezvălui. Știam că eu eram cel chemat sub noul meu nume și deodată mi-a fulgerat prin minte, nu știu de ce: „Trebuie să fie arhanghelul Gavril”. Apoi celula s-a umplut de lumină. N-am mai auzit nimic, dar am înțeles că urma să îndeplinesc o lucrare împreună cu Isus și cu sfinții, pentru a construi o punte între bine și rău; o punte de lacrimi, rugăciuni și jertfiri de sine, pentru ca păcătoșii să treacă pe ea și să se alăture celor binecuvântați. Am văzut că puntea noastră trebuia să fie una pe care și cei mai puțin apți de a face binele s-o poată folosi. Am înțeles că trebuia să-i iubesc pe oameni luându-i așa cum sunt, și nu cum ar trebui să fie.

În altă noapte, mi-am dat seama că o mare ceată de îngeri venea încet prin întuneric spre patul meu. Se apropiau cântând un imn de iubire cum poate că îi va fi cântat Romeo Julietei. Nu-mi venea să cred că gardienii nu azeau și ei această minunată, pasionată muzică, atât de reală pentru mine. Deținuții care rămân singuri timp îndelungat au deseori viziuni. Există explicații naturale ale acestor fenomene, care însă nu le invalidează. Sufletul se folosește de trup pentru propriile lui scopuri. Viziunile mele m-au ajutat să rămân în viață: și aceasta este suficient pentru a dovedi că nu erau simple halucinații.

Într-o noapte am auzit o bătaie ușoară în peretele de lângă pat. În celula de alături sosise un nou deținut și își semnală prezența. Am răspuns, ceea ce a provocat o serie de noi lovituri. Îndată am priceput că vecinul meu îmi transmitea un cod simplu: A – o lovitură;

B – două lovituri; C – trei lovituri.

„Cine sunteți?” a fost prima sa întrebare.

„Un păstor”, am răspuns.

După acest început greoi, am convenit asupra unui nou sistem: o lovitură pentru a indica primele cinci litere din alfabet, două lovituri pentru al doilea grup

de cinci ș.a.m.d. Astfel, B era o singură lovitură, urmată de o pauză și de încă două lovituri; F era două lovituri, urmată după un interval de încă una. Dar și acest cod nu l-a satisfăcut pe noul meu vecin. Știa alfabetul Morse și mi-a transmis literele una câte una până ce le-am învățat pe toate.

Și-a transmis numele.

„Fiți binecuvântat”, i-am răspuns cu zel, „Sunteți creștin?”. A trecut un minut.

„Nu pot pretinde că sunt.”

Inginer radiofonist, era în așteptarea unui proces pentru grave învinuiri; avea cincizeci și doi de ani și o sănătate precară. Își neglijase de câțiva ani viața religioasă, căsătorindu-se cu o necredincioasă, și căzuse într-o adâncă depresiune. I-am vorbit prin perete în fiecare noapte (prinsesem repede alfabetul Morse).

În scurt timp, a transmis: „Aș dori să mă mărturisesc”. A fost o spovedanie întreruptă de multe tăceri.

„Aveam șapte ani. L-am lovit pe un băiat, fiindcă era evreu. El m-a blestemat: 'Fie ca mama ta să n-aibă parte să te vadă în ceasul morții'. Mama era pe moarte când m-au arestat.”

După ce omul și-a descărcat sufletul de multe alte lucruri, a spus că se simțea fericit cum nu mai fusese de ani de zile. Ne-am împrietenit prin alfabetul Morse, așa cum alții se împrietenesc prin scrisori.

L-am învățat versete din Biblie. Făceam schimb de anecdote, jucam șah, transmițându-ne mișcările prin bătaie. I-am spus multe despre Isus Cristos, predicând prin codul nostru. Când gardianul m-a prins asupra faptului, am fost transferat în altă celulă, cu un alt vecin și am luat totul de la capăt.

Cu timpul, mulți dintre noi au învățat codul. Deținuții erau mutați adesea și nu numai o dată am fost trădat de informatori, astfel că am transmis numai versete din Biblie și învățături despre Cristos: nu eram încă gata să sufăr pentru discuții politice. Datorită izolării în singurătate, oamenii erau siliți să se scufunde în cercetarea unor întâmplări adânc îngropate în trecut, vechi trădări și fapte necinstite reveneau cu o stăruință implacabilă. Era ca și cum ele ar fi pătruns în celulele lor și i-ar fi privit cu reproș; mamă, tată nerespectați, fete părăsite cu mulți ani în urmă, prieteni ponegriți sau înșelați în așteptările lor. Toate spovedaniile pe care le primeam în Morse începeau cu: „*Când eram copil.*”, „*Când eram la școală*”. Amintirea vechilor greșeli stăruia asemenea unor câini sălbatici ce păzeau sanctuarul Dumnezeului păcii. Cabala ne spune că, dacă toate celelalte porți către Cer sunt închise unui om, mai rămâne „*bab hadimot*”, poarta lacrimilor. Prin această poartă trebuia să trecem și noi, deținuții.

(*va continua*)

CLIPA DE ETERNITATE

Elena Marin Alexe

Seara calcă pe-ndelete
Cu papuci de catifea,
Printre frunze ațipite
Sub un cer de peruzea.

Luna semiprețioasă
Le sărută rând pe rând,
Le mângâie să adoarmă
Pân' răsar zorii plângând.

Cu-a lor rouă, sfărâmată
În bobițe de cristal,
Ce deschid în iarba crudă
Unic, tandru recital.

Ca-ntr-un basm, copilărește,
Scânteieri de stea s-aprind,
Ramura tremurânde
Cu-a lor brațe mă cuprind.

Mă ridică-n alte sfere,
În Cetatea cea de sus,
Iată, calc pe străzi de aur
Împreună cu Isus.

El mă ține strâns de mână,
Îmi arată universul...
Eu pășesc în siguranță,
Știu ca îmi veghează mersul.

Doar alături cu iubirea
Nu pot să mă rătăcesc,
Ocrotirea Lui e tandră,
Bucurii mă-nvăluiesc.

Îmi văd straiiele, ca neaua,
Ca firul de borangic,
N-au pe ele nicio umbră,
Nu-s pătate, niciun pic.

Delicat, precum o boare,
Mă ridică-n galaxii.
Doamne, ce minunăție,
Printre stele mii și mii...

Mă întreb: oare-i aievea
Zborul lin, sau e doar vis
Clipa de eternitate
Ce mă poartă-n paradis...?

Poate e doar vis acumă,
Dar el se va împlini.
Va veni ziua măreață,
Printre aștri voi păși.

FERICIREA ROBULUI CREDINCIOS

Păstor David Nicola

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.” (Matei 24:45-47)

Este bine să ascultăm Cuvântul Domnului, dar trebuie să fim și împlinitori, nu numai ascultători. De-a lungul anilor Dumnezeu a lucrat cu puțini oameni, foarte puțini, dar aceștia erau oameni de calitate superioară. Când ei au fost chemați nu au fost de calitate, dar au devenit în timp. Același lucru se poate întâmpla cu oricare dintre noi. Dacă ești chemat, rămâi în școală; pe zi ce trece vei face lucrurile tot mai bine, doar dacă vrei. Dumnezeu are răbdare cu noi, ne învață și vrea să-L slujim. Dumnezeu să ne ajute să rămânem în școala Lui orice s-ar întâmpla. Uneori la școală nu-i chiar plăcut, poate va trebui să mai repeți o lecție sau două. Domnul Isus niciodată nu dă o notă mică, El ne pune să mai repetăm. Cum stați la capitolul răbdare? Mai repetă o dată lecția dacă nu ai învățat-o! Cum stai la capitolul iertare? Dacă nu prea știi... mai repetă o dată lecția până o înveți bine, până vei fi destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu!

„Ridică-te, și eu sunt om!”

Privind cu admirație la oamenii de care s-a folosit Dumnezeu, să încercăm să înțelegem că nu au fost făcuți cumva dintr-un material mai bun decât noi. Și ei, ca și noi, au fost făcuți din pământ, din lut. Despre Ilie se spune că a fost un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi. Important este că nici unul dintre acești oameni nu au vrut titluri onorifice. Oameni mari, în Israel, nu se mai ridica prooroc precum Moise, care să-L fi cunoscut pe Dumnezeu față în față. Și totuși, ați auzit de Moise că a fost numit „preafericit”, „preaonorat”? Nu, a fost numit „Robul lui Dumnezeu, Moise”. Sfinții prooroci niciodată nu s-au numit nici prea fericiți, nici prea onorați, nici înalt-preasfințiți. Sfinții apostoli din Noul Testament, care și-au sacrificat viața pe ogorul Evangheliei, niciunul nu s-a numit nici preafericit, nici preaonorat, nici înalt preasfințit. Ei nu au dorit și nu au acceptat titluri onorifice. Un om care-L slujește pe Dumnezeu și este conștient de slujba pe care o face, niciodată nu va dori să fie altceva decât robul lui Dumnezeu. Petru, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos; Pavel rob al lui Dumnezeu. Atunci când sutașul Corneliu a trimis după Petru să vină la el, și când acesta a ajuns în Cezareea, Corneliu i-a ieșit înainte și s-a aruncat la picioarele lui să i se închine. Petru i-a spus: „Ridică-te, și eu sunt om!”. Fiecare dintre noi trebuie să știm că indiferent de lucrarea pe care o facem, suntem robii lui Dumnezeu. Nu dori să fii altceva, nu căuta altceva căci nu există onoare mai mare decât să fii robul lui Dumnezeu.

Statutul robului lui Dumnezeu

În primul rând am devenit robi de bunăvoie. Nu ne-a obligat nimeni. Domnul Isus, de multe ori când i-a chemat pe oameni la mântuire a spus așa: „Dacă voiește cineva să vină după mine!”. Nu este obligat, dacă voiește. Dar dacă venim la El niciodată nu mai este cum vreau eu.

Mă uimește și mă irită când îi aud pe mulți zicând: „textul meu, predica mea, mesajul meu, lucrarea mea”. Care „a mea”, „eu, eu, eu”? Noi putem spune: „El”, „Cuvântul Lui”, „Puterea Lui”, „Duhul Lui”, „Evanghelia Lui”, a Lui să fie slava în veci, Amin. Din vocabularul unui credincios ar trebui să fie scos „eul meu”, și să fie înlocuit cu: „El, voia Lui”. Nu uitați, suntem robii lui Dumnezeu indiferent ce lucrare facem, mai mică sau mai importantă, suntem doar robi ai lui Dumnezeu.

Credințioșia în lucrare

Nu contează ce lucrare faci, ci cât de credincios ai fost în lucrarea pe care o faci. Cât? Dumnezeu ne măsoară, ne urmărește, ne cântărește și ne dă o notă la fiecare. Poate te gândești că ai o lucrare neînsemnată, poate cânti la orgă, sau bați la tobă, sau ești la filmat, sau poate stai la ușă, sau dai săculețul de colectă. Ce lucrare faci? Inviți pe cineva sau te rogi pentru cineva. Cât de credincios ești în lucrarea pe care o ai? Dumnezeu se uită la credințioșia noastră. Mi se pare mângâietor și încurajator faptul că Dumnezeu nu cântărește succesul cum îl cântărim noi.

Proorocul Ezechiel a fost descurajat, oamenii nu-l ascultau, cu toate că el era controlat, stăpânit, condus de Duhul lui Dumnezeu care i-a spus așa: „Tu să le vorbești, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta...” Nu-i treaba ta succesul, tu fii credincios în lucrul care ți l-a încredințat Dumnezeu. Întotdeauna va trebui să fie cum vrea El, voia Lui să se facă. Suntem robi de bunăvoie. Te-a obligat cineva să iei o lucrare? Nu. Te-a obligat cineva să vii la Biserică? Nu. Dar dacă ai venit ești obligat să-l respecti pe Acela care este Stăpânul acestui loc și al inimilor noastre. Suntem obligați să respectăm locul acesta pentru că a fost dedicat, închinat lui Dumnezeu.

Robul trebuie să respecte autoritatea pe care i-a dat-o stăpânul. Poate că unii, datorită funcțiilor pe care le au, s-au crezut stăpâni deja și au uitat că deasupra noastră este un Dumnezeu căruia trebuie să-I dăm socoteală. Nu ai dreptul să te porți cu ambiție personală și nu te gândești să-ți slujești ție, să-ți meargă totul bine. Nu ai dreptul acesta. Nimeni nu poate fi un conducător bun, indiferent de funcția pe care o are: diacon, prezbiter, dirijor, etc., dacă nu recunoaște că deasupra lui este Dumnezeu.

Să fii credincios în lucrul care ți s-a încredințat

Cât ești de credincios în lucrarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu? Ești credincios? Cât de credincios ești? Fiecare dintre noi are datoria să-și facă slujba lui: poate spui o poezie, poate cânti o cântare, nu contează ce lucrare faci, contează cât ești de credincios în acest lucru. Apoi nu uita niciodată cine este Stăpânul tău, cine este Stăpânul meu... Da, Dumnezeu este stăpânul care (să zicem așa), a plecat într-o călătorie lungă, și până se va întoarce Domnul Isus noi trebuie să purtăm de grijă. Să avem grijă de răniți, de bolnavi, de suferinzi, de copii, de bătrâni. Este datoria noastră, a celor care am venit de bună voie ca robi ai Domnului. Dar nu uita că Dumnezeu este Stăpânul, El are toată puterea în Cer și pe pământ, El se poate întoarce când crede El de cuviință, nu când vrem noi. Este o taină, venirea Domnului nostru Isus va fi o mare surpriză pentru foarte mulți. Ca pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau și făceau multe lucruri, până când Dumnezeu a închis ușa corabiei. Oamenii băteau, strigau de afară: „Noe, Noe, deschide...” Dar când Dumnezeu închide ușa nu mai are nimeni dreptul să deschidă.

Azi este har, este milă și îndurare, ușa este deschisă, sunt chemați la mântuire toți oamenii, dar nimeni nu va fi mântuit cu forța. Doar dacă vrea.

Aven datoria să vestim mântuirea până la marginile pământului, doar cine va crede și se va boteza va fi mântuit, iar cine nu va crede va fi osândit. Să nu uităm Cine este Stăpânul: venirea Lui va fi pe neașteptate, va fi o mare surpriză.

La venirea Fiului Omului va fi o mare despărțire

„Două femei vor fi la moară, una va fi luată, alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp, unul va fi luat, altul va fi lăsat.” Ce înseamnă acest lucru? Prietenii se vor despărți, familiile se vor despărți, copiii se vor despărți unii de alții. Acum în multe lucruri suntem împreună, lucrăm împreună, ne necăjim împreună, săpăm grădina împreună, mâncăm împreună, dar când este vorba despre Domnul Isus mai suntem împreună? Nu, unii nu.

De partea cui ești tu? Ce trist va fi: familii care au mâncat aceeași pâine amară împreună și totuși să fim despărțiți... Păcat... Dumnezeu are milă de fiecare, El ne cercetează în diferite moduri ca să ne determine să venim la El, să trecem de partea Lui în mod vizibil - „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit...” Nu vi se pare dureros că venirea Domnului va aduce o mare despărțire?! Va fi o despărțire

eternă. O mamă se ruga mereu de fiul ei să vină la Biserică. Nu i se uscau ochii de lacrimi rugându-se lui Dumnezeu pentru copilul ei, iar el, într-o zi, nervos i-a spus: „Știi ce? Nu vreau să merg cu tine nici în Rai!”. Ea și-a șters lacrimile și i-a răspuns: „Nici eu nu vreau să merg cu tine în iad!”. Foarte dureros.

„Vegheați”, spune Cuvântul lui Dumnezeu „pentru că nu știți ziua în care va veni Fiul Omului”. Când va veni? Nu-i treaba noastră să știm. Nu încerca să dezlegi taina aceasta, căci este secretul lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim credincioși, și apoi spune Cuvântul să nu ne însoțim cu bețivii. În lucrarea lui Dumnezeu nu te asocia cu oameni lumești, firești. Fă lucrarea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu se face cu oameni duhovnicești, oameni care Îl iubesc și Îl onorează pe Domnul Isus, și nu caută să se onoreze pe ei. Omul care nu este mântuit nu este primit în lucrarea lui Dumnezeu.

Va veni vremea când vom da socoteală

Va veni vremea când va spune Stăpânul: „Dă socoteală despre isprăvnicia ta”. Dumnezeu ți-a dat un dar special. Nu toți oamenii au darul tău. Ce faci cu darul pe care l-ai primit? În ce l-ai folosit? Nu cumva l-ai folosit pentru tine? Mă gândesc cu durere la tineri talentați, aș putea să-i numesc celebri, care au cântat în Biserică. S-au dus să cânte la Operă și la Biserică nu au mai venit. Întrebarea este: Pentru cine cânti? De unde ai avut darul acesta? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Vine vremea când vei da socoteală pentru darul primit. Datoria noastră este să-l onorăm pe Dumnezeu în fiecare zi. „Ferice de robul acela pe care stăpânul îl va găsi făcând așa.”

Cea mai mare fericire pe care o pot avea este să mă găsească Dumnezeu că am fost pe placul Lui. Nu am fericire mai mare decât să știu că Te slujesc pe Tine, Doamne. Este cea mai mare răsplată să-ți spună Dumnezeu: „Bine, rob credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri”. Adică dacă ești credincios, Dumnezeu te va promova, dar dacă ești necredincios te-ai descalificat. Dacă n-ai fost credincios în lucrurile pământești, cine ți le va da pe cele cerești, adică adevăratele comori, adevăratele valori?

Așa că, frate și soră, fiți credincioși în lucrul care v-a fost încredințat. „Încă puțină vreme, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi, și cel neprihănit va trăi prin credință.” Doamne, mărește-ne credința. Este surprinzător că Domnul Isus, când a vorbit oamenilor, zicea: „Dar când va veni Fiul Omului va mai găsi El credință pe pământ?”. Doamne, dar Biserici vor fi. Nu, nu Biserici, organizații... Credință, va mai găsi El credință pe pământ? Știți care trebuie să fie răspunsul nostru? „Doamne, nu știu, dar eu aș vrea ca atunci când vii să fii găsit credincios. Aș vrea să-mi păstrez credința până la capăt, aș vrea ca, la sfârșitul vieții, să pot spune cu inimă curată: Doamne, am sfârșit alergarea, am păzit credința, de acum mă așteaptă cununa neprihănirii.”

Cuvântul lui Dumnezeu și frica

Daniela Ion, Perth, WA

*Orice om are teamă de ceva sau de cineva,
indiferent de vârstă, sex,
naționalitate și statut social.*

CE ESTE FRICA?

Dicționarul explicativ al limbii române definește frica astfel: „o stare de adâncă neliniște și de tulburare, provocată de un pericol real sau imaginar, lipsă de curaj, teamă și înfricoșare”.

CLASIFICAREA FRICII DE CĂTRE BIBLIE

Frica de Dumnezeu

În Biblie se vorbește mult despre frică și despre diferite feluri ale acesteia. Cuvântul 'frică' este folosit de cel puțin 200 de ori în Biblie, fără a lua în considerare și sinonimele acestui cuvânt.

În Grădina Edenului, la auzul glasului lui Dumnezeu, după ce au luat din fructul oprit, Adam și Eva s-au ascuns. Dumnezeu l-a chemat pe Adam și l-a întrebat: „Unde ești?”. Și Adam a răspuns: „Ți-am auzit glasul... și mi-a fost frică, pentru că sunt gol, și m-am ascuns.” (Geneza 3:9-10)

Astfel, în Grădina Edenului apare pentru prima dată 'frică', fiind urmare a neascultării de Dumnezeu, astfel instaurându-se imperiul fricii.

Solomon a scris mult despre frică în cartea Proverbelor, și chiar de la începutul cărții scrie astfel: „Frica de Domnul este începutul cunoștinței; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura.” (Proverbe 1: 7) Capitolul 8 al aceleiași cărți a Proverbelor descrie ce înseamnă această frică de Dumnezeu:

„Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă ...” (Proverbe 8: 13)

Beneficiile fricii de Dumnezeu sunt multe, printre care le putem enumera pe următoarele:

„Frica de Domnul lungeste zilele, dar anii celui rău sunt scurtați.” (Proverbe 10: 27)

„Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții.” (Proverbe 14: 27)

„Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața.” (Proverbe 22: 4)

Frica de oameni

În contrast cu frica de Dumnezeu este frica de oameni, despre care este scris:

„Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.” (Proverbe 29: 25)

Daniel, împreună cu prietenii lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, chiar dacă erau tineri și vânduți robi într-o țară străină, au rămas cu teama de Dumnezeu și nu s-au lăsat biruiți de frica de oameni.

Uneori în viețile noastre sunt situații când trebuie să alegem dacă vrem să ascultăm mai mult de Dumnezeu sau de oameni. Astfel a fost cazul părinților orbului din naștere care a fost vindecat de Isus. Părinții lui știau că băiatul lor a fost orb din naștere și că a fost vindecat de Domnul Isus, dar, când au fost întrebați de Farisei s-au ferit să spună adevărul de frică să nu fie dați afară din sinagogă (Ioan 9:20-22). Acesta a fost un fel prin care părinții orbului s-au lepădat de Domnul Isus de frica de a nu fi dați afară din sinagogă.

Azi sunt mulți oameni care ar dori să-L urmeze pe Dumnezeu, dar au frică de oameni, nefăcând acest lucru: „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrei să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va găsi”. (Matei 16: 24-25)

Frica de autoritățile statului

Dumnezeu ne învață să avem respect față de autoritățile statului și să nu ne temem de autorități atât timp cât facem binele:

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea”. (Romani 13:1-3)

Însă dacă vreo guvernare ne va cere să facem ceva împotriva voii lui Dumnezeu, să ne ajute bunul Dumnezeu să rămânem credincioși Lui și să nu ne fie frică de oameni, așa cum au făcut Daniel și prietenii lui când împăratul le-a cerut să se închine înaintea unui idol. Ei au ales să-L rămână credincioși lui Dumnezeu și au refuzat să se supună acelei legi și porunci a împăratului, fapt pentru care au fost aruncați de vii în cuptorul cu foc. Cu toate acestea, Dumnezeu Și-a arătat slava și ei au scăpat cu viață, nici măcar hainele nu le miroseau a fum când au ieșit din acel cuptor (Daniel capitolul 3).

Frica de ziua Judecării

În prima sa Epistolă, apostolul Ioan a spus: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplina încredere în ziua judecării. În dragoste nu este

frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste". (1 Ioan 4: 17-18)

Apostolul Ioan ne spune că dacă Îl iubim pe Dumnezeu și această dragoste este desăvârșită în noi, atunci suntem pe placul lui Dumnezeu și nu avem motive ca să ne fie frică de ziua judecății.

Să nu avem frică în vestirea Evangheliei

Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei următoarele:

„De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine, dar, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, în temnițatul Lui. Ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu". (2 Timotei 1: 6-8).

Frica de oameni sau de prigonire îi împiedică pe unii creștini să mai vestească Evanghelia lui Dumnezeu. De aceea, apostolul Pavel, care era în temnițat la Roma pentru propovăduirea Evangheliei, i-a scris lui Timotei să fie tare și să nu se lase intimidat de nimeni; să propovăduiască Evanghelia fără teamă.

În concluzie

Poate că frica de necunoscut ne ține să nu progresăm spiritual de teama reacției a ceea ce vor spune membrii familiei, vecinii, colegii de la serviciu, de frica de a ne putea plăti datoriile dacă vom dăruia mai mulți bani celor în nevoi. Iubite cititor nu trebuie să ne fie frică atunci când suntem cu Dumnezeu, deoarece așa cum a spus David:

„Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este tăria vieții mele, de cine să-mi fie frică?". (Psalmul 27:1)

Compromisuri și concesii

Daniela Ciurea Măscălu

„Iosafat a făcut ce este plăcut înaintea Domnului. Numai că înălțimile n-au fost îndepărtate." (1 Împărați 22:43)

Scriitorii biblici nu lasă loc de îndoială în ceea ce privește credința lui Iosafat. Singura lui problemă a fost că nu a abandonat complet idolatria.

Iacov, fratele Domnului nostru, scria: „Curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită". (Iacov 4:8) Ispita este să avem inima împărțită, să avem două feluri de gândire, să ne corectăm căile și faptele, dar să nu renunțăm la un anumit păcat, să nu ne închinăm cu toată inima unui singur Dumnezeu. Se poate întâmpla să renunțăm la unele practici rele numai public, dar nu și în viața personală, să îndepărtăm răul din viața exterioară, dar să-l nutrim în viața lăuntrică. Se poate întâmpla ca trezirile religioase să fie foarte impresionante, dar nu și complete. În aceste cazuri, păcatul nu este distrus, ci este tănuțit.

Compromisul moral ne îmboldește să ne ascundem păcatele. Dumnezeu nu este mulțumit cu trezirile care încearcă să dosească păcatul sub preș sau care îl înfățișează ca fiind mai puțin vinovat. Nelegiuirea rămâne nelegiuire fie că este săvârșită în văzul lumii, fie că este făcută la adăpostul circumstanțelor presante și al unei terminologii mai blânde. Adeseori ne purtăm blând cu obiceiurile, relațiile, preocupările și plăcerile păcătoase pe care ar trebui să le părăsim pentru totdeauna. Dumnezeu nu poate accepta o astfel de atitudine. Când a văzut vițelul de aur, Moise l-a luat, l-a ars în foc, l-a călcat în picioare, l-a prefăcut în cenușă și apoi a aruncat cenușa în râu. Creștinii trebuie să renunțe la păcat atât la nivelul comportamentului, cât și la nivelul gândirii. Nu e loc de compromis.

Dumnezeu vrea să punem capăt încântării sau atracției pe care o simțim față de locurile, oamenii și preocupările rele. Obiceiul pe care l-am eliminat din conduita noastră nu trebuie menținut la nivelul gândului. Se întâmplă în mod frecvent ca păcatele pe care le-am comis odinioară să se refugieze în minte și în inimă. Se întâmplă ca, din diferite motive, să facem concesii gândurilor păcătoase și să dăm vina pe circumstanțe. De multe ori, lumea interioară a unora este cu totul diferită de viața lor aparent imaculată. Practicile senzuale sunt înlocuite cu imagini sau doar cu gânduri senzuale, mintea continuând să se desfete în păcat. În modul acesta, ei nu fac decât să ascundă păcatul care ar fi trebuit distrus complet. Să cerem înțelepciune și putere, și ne vor fi date. Amin!

Păstor Natanael Costea

(Fragment din cartea „19 Lecții de la Covid pe care Biserica NU le poate ignora”)

Domnul Isus a fost foarte priceput în a pune întrebări care te provocau să cugeți, întrebări deschise pentru care majoritatea nu erau pregătiți. Era Maestrul întrebărilor. Știa cât de adânc să sape astfel încât cei cărora li se adresa să fie conștienți de realitatea în care se aflau, sau chiar să fie conștienți de Persoana care se afla în fața lor. Isus conducea oamenii spre profunzimile a ceea ce erau, pentru că voia să ajungă la inima lor. Întrebările lui Isus erau profunde și aveau scopul de a înălța.

Priviți la Isus în timpul discuției cu tânărul bogat, în Marcu 10:17-22.

Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”.

„Pentru ce Mă numești bun?”, i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Cunoști poruncile: «Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta».” El l-a răspuns:

„Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea”.

Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis:

„Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă”. Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot, căci avea multe averi.

Prima întrebare a tânărului bogat a fost o nelămurire sinceră asupra modului în care se poate dobândi viața veșnică. Majoritatea oamenilor i-ar fi oferit o listă de genul: „*Patru pași spre mântuire*”. Noi am ținti cât mai sus. Isus merge adânc, spre esență: „*De ce mă numești bun? Știi că doar Dumnezeu e bun, deci ce vrei să spui? Vrei să spui că sunt Dumnezeu? Atunci, cum Îl onorezi pe Dumnezeu? Îi urmezi poruncile?*”.

Priviți la profunzimea discuției, pornită de la un singur cuvânt. Priviți la confruntarea care a generat tulburarea arătând noi posibilități. Priviți încotro se îndreaptă!

Evident, această istorisire nu are un final fericit. Este, de fapt, una dintre cele mai triste istorisiri din Evanghelii. Ne arată că cineva poate întâlni iubirea lui Isus față în față, și să plece tot mâhnit. Dar ideea aici este că Isus a mers direct în profunzime, direct la inima lui, pentru a putea să-l înalțe. Și de îndată ce discuția a devenit profundă, tânărul a avut de luat o decizie. Isus nu l-a lăsat în starea în care l-a găsit, el trebuia ori să îl accepte pe Isus și să îl urmeze, ori să îi întoarcă spatele.

Poți vedea cât de inutile și superficiale sunt discuțiile noastre în comparație cu acest exemplu? Este timpul să ne revizuiem întrebările. Este timpul să ne dăm seama că avem o ocazie nemaîntâlnită în aceste vremuri să devenim profunzi. Oamenii sunt pregătiți; atât în discuțiile personale, cât și în cele ce țin de viața Bisericii, este timpul să punem întrebările grele legate de viață, despre sensul vieții, despre Evanghelie, despre Cristos, despre mântuire.

În societatea actuală, plină de incertitudine, văd o mare oportunitate. Căutarea adevărului nu a fost niciodată o prioritate în lumea aceasta. Trăim într-o lume plină de minciuni; și, deși știam aceasta, de la apariția pandemiei, suntem cu toții afectați. Până acum efectul acesteia nu a fost resimțit pentru că duceam o viață relativ bună. Lipsa informației autentice provocată de spălarea pe creier din partea *mass-media* i-a provocat pe oameni să caute și mai frenetic răspunsuri în umblarea lor după adevăr, sens și scop. Aceasta ne dă un punct clar de unde putem porni o discuție cu oricine cu care interacționăm. Doar punând câteva întrebări putem îndepărta strat după strat și să ajungem relativ rapid la partea importantă. Putem să devenim profunzi destul de repede. Ținta noastră este în sus. Dar, ca să ajungem acolo, trebuie să mergem în profunzime, așa cum a făcut și Isus.

Spune-mi, te-ai oprit vreodată...

Maria Luca

Spune-mi... te-ai oprit vreodată
Să asculți o ciocârlie
Ce înalță către ceruri
Cântecul de bucurie?

Ai simțit câtă iubire
E în trilul ei duios
Și cât dor îi poartă zborul
Către cerul luminos?

Spune-mi... te-ai gândit vreodată
Ciocârlia cui îi cântă
Și de unde-și ia izvorul
Care sufletul ne-ncântă?

Da... Acel ce-i Creator
I-a dat glas, un glas divin
Să aducă alinare
Într-o lume de suspin,

Și a pus în ea putere,
O putere-așa de mare
Ca prin fiecare cânt
Să-l aducă închinare!

Dragul meu, de până-acuma
Să te-oprești ai ezitat
Să privești o ciocârlie,
Să asculți al ei cântat

Nu mai zăbovi... minunea
Ce-ai să simți în pieptul tău
Este trilul ei ce-ți spune
Ce măreț e Dumnezeu!!!

Doar norul...

Ana Haz

La poala Crucii povara mi-am lăsat
Să mă ridic în rugă sus pe nor,
Mă-ncinge cerul albastru-nseninat,
E-atâta larg, nu vreau să mai cobor!

Dar norul e îndrăgostit de glie,
Se frânge-n picuri, picuri pentru ea,
Mă-mpart cu el în clipa cea târzie
Pentru că asta-nseamnă Dragostea.

El, norul, el adapă uscăciunea,
Revigorează florile din văi,
În fântâni seci înfăptuie minunea,
Să umple ciuturi pentru buni și răi.

Hai să lăsăm poverile la Cruce,
În rugăciuni să ne urcăm pe nori,
Când ei se frâng în picurul cel dulce
Ne-om frânge-n Dragoste, suntem datori!

Ne va răpi Isus pe-un nor anume
Pe cei care se frâng cu bucurie,
Prin Dragoste și-au câștigat un nume
Pe-o piatră albă pentru veșnicie.

Fiecare zi e-un dar...

Emanoil Căița Mândră Jr.

Fiecare zi e-un dar
Dintre-atâtea mii ca ele...
Câte nu trec în zadar
Ca și norii printre stele...?

Oare-n drumul lor grăbit
Mă întreabă de mi-e bine?
Pe la prânz, sau asfințit
Ele doar trec caudine...

Eu rămân în urma lor
Numai cu nădejdea-n suflet,
Pustiit de-același dor,
Răvășit de-același umblet.

Dar am ochii către stele,
Înspre Cel ce m-a iubit
Luând păcatele mele
Pe o cruce... răstignit.

Și mai am exuberanța
Altei zile ce-o să vie:
Salvatorul meu, speranța,
Biletu-mi spre veșnicie.

Biserica Baptistă Speranța

Păstor Daniel P. Nicolici

Familia Filip - Florin, Roxana, Emanuel

Duminica, 20 iunie 2021, după două săptămâni de lockdown, slăvit să fie Tatăl Ceresc pentru că am putut din nou să avem părtășie și să sărbătorim împreună Cina Domnului.

Păstorul Daniel P. Nicolici a predicat din 1 Corinteni 15:1 aducând vestea bună a mântuirii prin credința în Domnul Isus Cristos, iar fratele Ovidiu Hălmăjan a adus un îndemn pentru Cină din Evrei 10:19-22: „Prin sângele lui Isus avem intrare slobodă la Tatăl.”

Într-un cadru de sărbătoare, sora Roxana a cântat „Văd crucea lui Isus la Golgota”, acompaniindu-se cu vioara. Micuțul Emanuel a recitat Psalmul 30, apoi a cântat cântarea: „Cum de cânti tu, păsărică, cu atâta har,” iar sora Gabi a avut o cântare potrivită pentru Cina Domnului.

Domnul să ne ajute să Îi slujim Lui întotdeauna cu toată ființa noastră. Glorificat să fie Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt în veci. Amin!

Correspondentă Daniela Hălmăjan

PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ - KITCHENER, CANADA

Restricțiile s-au mai ușurat în această parte a lumii, dar suntem totuși sub apăsarea unor legi care limitează numărul credincioșilor prezenți în clădirile Bisericii. Totuși, mulțumim Domnului pentru că încă Îl mai putem lăuda; Biserica este a lui Cristos și porțile locuinței morții nu o vor birui, Amin!

Vă binecuvântăm din Kitchener,
Correspondent Iacob Cerbu

IN MEMORIAM

În data de 07 Mai 2021 familia Maxani, împreună cu prietenii, cunoscuți și frați din Biserica Baptistă Speranța, au condus pe ultimul drum trupul neînsuflețit al lui Petrica Maxani. Ne rugăm ca Dumnezeu să mângâie familia îndoliată.

Păstor Daniel P Nicolici

Pâinea noastră cea de toate zilele...

Un tânăr de 15 ani a fost prins furând dintr-un magazin din America.

În încercarea de a scăpa, băiatul a distrus și un raft. După ce judecătorul a auzit cazul, l-a întrebat pe băiat:

„Este adevărat? Ai furat pâine și brânză și ai distrus raftul?”.

Băiatul, rușinat, cu capul aplecat, a răspuns:

„Da”. Judecătorul l-a întrebat:

„Nu ai putut să le cumperi în loc să furi?”. La care băiatul a răspuns:

„Nu aveam bani”.

„Ai fi putut să ceri bani părinților”, a continuat judecătorul. Băiatul a răspuns:

„O am doar pe mama care este bolnavă la pat și nu are serviciu. Pentru ea am furat pâinea și brânza”.

Judecătorul l-a mai întrebat:

„Nu faci nimic, nu ai un loc de muncă?”.

„Am lucrat la o spălătorie auto. Mi-am luat o zi liberă ca să o ajut pe mama și de aceea am fost concediat”.

După încheierea conversației cu băiatul, judecătorul a anunțat verdictul:

„Furtul, mai ales furtul pâinii, este o infracțiune foarte rușinoasă. Și aici cu toții suntem responsabili de această crimă. Toți cei prezenți în această sală astăzi, inclusiv eu, suntem responsabili pentru această crimă. Astfel, toți cei prezenți vor fi amendați cu suma de 10 dolari. Nimeni nu va ieși de aici până când nu vor da cei 10 dolari”.

Judecătorul a scos o bancnotă de 10 dolari din buzunar, a luat un pix și a început să scrie:

„În plus, am stabilit o amendă de 1.000 de dolari pentru proprietarul magazinului în cauză, care l-a predat poliției pe băiatul înfometat. Dacă amenda nu va fi plătită într-o oră, magazinul va rămâne închis”.

Toți cei prezenți și-au cerut scuze băiatului și i-au fost înmânați toți banii strânși. Judecătorul a mai adăugat:

„Dacă o persoană este prinsă furând pâine, tuturor oamenilor din acea comunitate, societate și stat ar trebui să le fie rușine!”.

Mă întreb dacă societatea noastră, sistemul nostru, instanțele noastre ar fi în stare să emită un astfel de verdict?

Sursa: Știri și încurajări creștine

Fii întotdeauna Sincer

Bob Gass

„Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte.” (Proverbe 21:6)

Într-o zi, un învățător mergea pe stradă, când a văzut un grup de băieți care înconjurau un câțel.

„Ce faceți, băieți?”, a întrebat el.

Unul dintre băieți a răspuns:

„Este un câțel care s-a rătăcit pe strada noastră. Ne place de el și cu toții am vrea să-l avem, dar numai unul dintre noi îl poate duce acasă. Deci, am decis că cine va spune cea mai mare minciună va ajunge să-l păstreze”.

Învățătorul a luat cuvântul și le-a spus:

„Băieți, nu ar trebui să participați la un concurs care implică minciuna!”. Apoi s-a lansat

într-o lecție începând cu: „Este un păcat să minți” și terminând cu: „Când aveam eu vârsta voastră nu am spus niciodată o minciună”.

A fost o tăcere de mormânt timp de un minut. Apoi, chiar când învățătorul începuse să creadă că a atins inima băieților, unul dintre ei a oftat adânc și a spus:

„Bine, dați-i câinele învățătorului!”.

Uncle Jack

Viața în districtele de țară din Jiangsu de Nord, China, era grea și periculoasă în toamna anului 1931, dar misionarii continuau să predice, având încredere în Dumnezeu. La Haizhou, lângă coastă, reverendul John W. Vinson, cunoscut și sub numele de Unchiul Jack, a insistat să meargă în misiune cu toate că suferise de curând o operație. „Trebuie să plec”, le-a spus el colegilor, „Trebuie să-L mărturisesc pe Domnul cât mai am putere.”

Misionarul Vinson a mers într-un orașel numit Yan-Chia-Chi, la aproximativ 30 de mile spre sud-est. Acolo a fost întâmpinat cu căldură de un grup mic de creștini chinezi. După ce a vorbit cu ei despre slujbele care urmau să fie ținute a doua zi dimineață, a mers să doarmă acolo în capelă.

Chiar în seara aceea o armată de bandiți, mai mult de 600 în total, s-a aruncat asupra micului oraș jefuind, arzând, ucigând și rănind oamenii toată noaptea aceea și a doua zi. Când au plecat în cele din urmă, au luat cu ei aproximativ 150 de bărbați, femei și copii chinezi. Principalul lor captiv a fost misionarul american John Vinson.

O armată de soldați guvernamentali i-a urmărit pe bandiți și i-au prins într-un sătuc numit Lianyungang, unde tâlharii s-au baricadat în spatele zidului satului. Trupele guvernamentale au asediat imediat satul.

„Vrei să pleci liber?” I-a întrebat șeful bandiților pe Vinson.

„Cu siguranță”, a răspuns el.

„Bine, scrie o scrisoare comandantului acestor soldați să-și retragă trupele și te vom lăsa să pleci”.

„Îi vei elibera și pe toți acești prizonieri chinezi?” a întrebat misionarul.

„Cu siguranță nu”, răspunse șeful bandiților.

„Atunci și eu refuz să plec liber”, a spus Vinson. El a rămas ferm, chiar și în fața amenințărilor vehemente.

În noaptea aceea, bandiții au încercat să fugă în întuneric. Mulți dintre ei au fost uciși, iar 125 din cei 150 de captivi au scăpat. Bandiții au fugit luându-l pe Vinson cu ei, dar el nu a putut fugi prea mult din cauza operației sale recente. Fiica unui păstor chinez a fost printre prizonieri. Mai târziu ea a povestit că a văzut un bandit amenințându-l pe misionarul Vinson cu un pistol încercând să-l sperie.

„O să te omor”, a spus el în timp ce îndrepta arma spre capul misionarului, „nu ți-e frică?”.

„Nu, nu mi-e teamă”, a venit răspunsul calm: „Dacă mă omori, voi merge direct la Dumnezeu”.

A fost ucis, împușcat și decapitat. În momentul morții sale, un scriitor, E.H. Hamilton, era, de asemenea, misionar pe teritoriul bandiților dintre Zhejiang și Haizhou. Când a ajuns la o gară mică pentru a se întoarce acasă a auzit vestea tristă.

Acest scriitor a mers la biroul său și a stat câteva minute în tăcere. Apoi, ridicându-și pixul, a început să scrie. În 15 minute, toate cele cinci strofe au fost scrise și nu au fost niciodată schimbate. Această poezie a fost un dar al lui Dumnezeu.

Scriitorul a numit-o „Frică? De ce?”

Iată poezia în original, în limba engleză:

Afraid? Of what?

John W. Vinson
1880 - 1931)

Jeanie Vinson
1877-1923

Afraid? Of what?

To feel the spirit's glad release?

To pass from pain to perfect peace,

The strife and strain of life to cease?

Afraid? Of that?

Afraid? Of what?

Afraid to see the Saviour's face,

To hear His welcome, and to trace,

The glory gleam from wounds of
grace,

Afraid? Of that?

Afraid? Of what?

A flash - a crash - a pierced heart;

Brief darkness - Light - O Heaven's art!

A wound of His a counterpart!

Afraid? Of that?

Afraid? Of what?

To enter into Heaven's rest,

And yet to serve the Master blessed?

From service good to service best?

Afraid? Of that?

Afraid? Of what?

To do by death what life could not?

Baptize with blood a stony plot,

Till souls shall blossom from the spot?

Afraid? Of that?

S-au dus, pierind, milenii

Traian Dorș

*S-au dus pierind milenii, și altele-or să vină,
Tu ai rămas Același... și-așa vei fi oricând.
Cântară-Ți veci de aur din harfe de Lumină
- Ci alți veci au să vină cântarea-Ți reluând.*

*Te-au preamărit profeții, vizionari prin ere,
Te-au admirat artiștii creând desăvârșiri,
Te-au adorat eroii trecând prin înviere
- Ci Tu rămâi Neapusul eternelor iubiri.*

*Cândva, prin veșnicie, s-a ridicat din vină,
un fir de praf pe-o clipă voind să-Ți stea vrăjmaș,
dar neputința-l duse uitării... și, senină,
Nemărginirea-Ți curge pe-al ei etern făgaș.*

*Ca valurile mării se nasc și pier popoare,
cresc noi puteri în locul acelor ce-au pierit,
- ci toate-s pentru Tine nici cât un praf în soare,
mânate în nimicul cu chip acoperit.*

*Prin toată existența ne-ai arătat iubirea
în mii și mii de feluri, vădind același Har,
- Ci n-am putut să-i credem atât Nemărginirea
ca-n Clipa-cea-eternă a Jertfei, pe Calvar!*

*Iubiri tot mai înalte prin veci, tot mai lumină,
de după veșnicie și după infinit,
în valuri nesfârșite vor trece și-or să vină...
- ci Tu vei fi de-a pururi mai nou și nou numit.*

*Veni-vor alte graiuri, veni-vor alte ere,
veni-vor alte forme de tot mai preafrumos,
cânta-Ți-vor Noul Nume, etern, din sfere-n sfere,
- Ci pentru clipa noastră rămâi: ISUS CRISTOS!*

